

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobců: a) Z. N., b) L. N., zastoupení JUDr. Pavlem Pileckým, advokátem se sídlem Těšnov 1163/5, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 10. 2011, č. j. 5 Ca 190/2008 – 64,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 19. 10. 2011, č. j. 5 Ca 190/2008 - 64, byla zamítnuta žaloba podaná žalobci (dále jen „stěžovatelé“) proti rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 11. 3. 2008, sp. zn. SZ 29596/2008/KUSK ÚSŘ/Pe, č. j. 35000/2008/KUSK, kterým bylo zamítnuto jejich odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Úvaly (dále jen „stavební úřad“) ze dne 9. 11. 2007, č. j. K/8480/07/SU/Bul, kterým byla povolena stavba „Distribuční centrum Jirny“ (dále jen „stavební povolení“). Městský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že neshledal tvrzený rozpor stavebního povolení s územním rozhodnutím, který stěžovatelé spatřovali v tom, že nebyl respektován odstup stavby ve vzdálenosti 5 m od hranice s jejich pozemkem. Podle výkresu, který je součástí dokumentace předložené v územním řízení („Přehledná situace“, číslo výkresu Cl), činí vzdálenost hrany stavby a pozemku stěžovatelů 5 m. Na výkresu není patrné, že by směrem k pozemku stěžovatelů měly hranu stavby přesahovat rampy či jakékoli další stavební útvary. Stejně tak na výkresu „C. SITUACE Projekt pro stavební povolení“ je vyznačena hranice 5 m od pozemku stěžovatelů. V příslušné stěně stavby jsou patrné dva dveřní otvory, nicméně ani

zde nejsou zřejmě žádné rampy, které by přesahovaly stěnu stavby. Rovněž je nedůvodná námitka stěžovatelů, že v pětimetrovém pásu jsou v rozporu s podmínkami územního rozhodnutí umístěny dvě nádrže. Ve výkresu „Přehledná situace - Cl“ je v tomto prostoru vyznačen (slovně, nikoli graficky) jednak „retenční prostor - požární nádrž“, a jednak „vsakovací objekt“. Na výkresu „C. SITUACE - Projekt pro stavební povolení“ jsou pak tyto objekty ve stejném prostoru vyznačeny i graficky a je uvedena jejich kubatura (požární nádrž 75 m³, retenční nádrž 40 m³). Ani zde tedy není rozpor mezi územním rozhodnutím a stavebním povolením. Kromě toho platí, že odstup 5 m se z povahy věci týká jen staveb nadzemních, nikoli podzemních. Podle názoru městského soudu není stavební dokumentace neúplná a nepřehledná. Stěžovatelé konkrétně poukázali na to, že chybí podklady k elektrickým rozvodům a osvětlení stavby. Tento dokument však je součástí spisu je a městský soud nemůže vyvozovat žádné důsledky z tvrzení zástupce stěžovatelů, že ve spise nebyl, když do něj v minulosti nahlížel. Námitku, podle níž správní orgány zanedbaly svou povinnost ověřit účinky budoucího užívání stavby a nereagovaly na upozornění stěžovatelů, že skladová kapacita zamýšlené stavby je v příkrém rozporu s písemně deklarovaným tvrzením stavebníka, označil městský soud, stejně jako krajský úřad, za jejich spekulaci, když nespecifikovali, o jaké účinky by přesně mělo jít. Tvrzení stěžovatelů o příkrém rozporu mezi skutečnou skladovou kapacitou stavby a tvrzením stavebníka není nijak podloženo. Stěžovatelé předložili svůj odhad skladové kapacity, nicméně není zřejmé, jak k němu dospěli a v čem konkrétně správní orgán pochybil, když kapacitu uváděnou stavebníkem nepovažoval za „podezřelou“. Stěžovatelé jsou subjektivně přesvědčeni, že provoz stavby skladu je nebezpečný a vytýkají stanovisku hasičského záchranného sboru přílišný optimismus, sami však neuvádějí žádné důkazy o tom, že kapacita skladu, tak, jak je uvedena v územním rozhodnutí a stavebním povolení, je překračována. Pochybení stavebního úřadu podle stěžovatelů spočívá v tom, že stavebníkovi věřil, ačkoli jeho tvrzení byla nevěrohodná. Přitom ale stěžovatelé neříkají, proč by městský soud měl věřit jim, resp. jejich domněnkám a obavám, které nejsou nijak doloženy. Podobně spekulativní je i námitka, že stavba nesplňuje požadavky na dopravní obslužnost. To podle stěžovatelů plyne ze „skutečné skladovací kapacity“ stavby, tedy z té kapacity, kterou si sami vypočetli a která je podle nich pravdivá na rozdíl od tvrzení stavebníka. Podle projektové dokumentace má mít stavba 24 parkovacích míst. K tomu neměl připomínky ani dopravní inspektorát Policie České republiky, okresního ředitelství Praha-venkov. Stěžovatelé jinak neupřesnili, proč považují zajištění dopravní obslužnosti za nedostatečné a jak se to podle jejich názoru projevuje. Opět jde jen o jejich subjektivní přesvědčení, které ale bez důkazů neobstojí. Konečně není důvodná námitka, že rozhodnutí vydala neoprávněná osoba. Podle čl. VII hodu 4 podpisového řádu Krajského úřadu Středočeského kraje podepisují zaměstnanci dokumenty, pokud to vyplývá z jejich pracovního zařazení, pracovní náplně, popř. zvláštního zmocnění. Ředitel krajského úřadu pověřil M. P. dne 1. 1. 2006 v souladu s ust. § 15 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jako úřední osobu oprávněnou k provádění úkonů správního orgánu v řízení podle správního řádu v oblasti územního a stavebního řízení.

Proti tomuto rozsudku podali stěžovatelé v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti uvedli, že argumentaci městského soudu v odůvodnění napadeného rozsudku považují za ústavně nekonformní. Podle správních orgánů činných ve stavebním řízení i podle městského

pokračování

soudu se opatření stanovené v územním rozhodnutí a to, že sousední stavba musí být minimálně 5 m od hranice pozemků stěžovatelů, netýká stavby vodovodních nádrží, které mají být pod zemí. Dnes je viditelná a zaměřitelná pouze jedna podzemní stavba, která je zjevně základy spojena se stavbou hlavní a má rozměry 3,65 m x 12,6 m. Jde tedy o zastavěnou plochu o výměře cca 44 m². Protože tato stavba je viditelná co do rozsahu zastavěné plochy, pak podle zákona č. 344/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, je to součást stavby. Tato skutečnost by měla být zachycena v geometrickém plánu. Na geometrickém plánu č. 1412-137/2008 viditelná stavba jímky zaměřena není. Odlučovač ropných látek byl rovněž jako údajně podzemní stavba postaven v bezprostřední blízkosti pozemku stěžovatelů. Je to stavba rovněž prostým okem zaznamatelná. Stavební povolení bylo vydáno v rozporu s platným rozhodnutím o umístění stavby, protože není respektována vzdálenost zamýšlené stavby od pozemku stěžovatelů. Stěžovatelé dále namítali, že správní orgány ve stavebním řízení neposoudily odpovědně tvrzení stavebníka, který deklaroval malé množství nebezpečných látek ve velké skladovací kapacitě zamýšleného velkoskladu. Tímto vzniká podezření na obcházení zákonů. Správní orgány ve stavebním řízení přesto, že přednostně využívají zjednodušující postupy, se nesmí těmito postupy dotknout oprávněných zájmů dotčených osob, v daném případě práva stěžovatelů na zdraví a život. Není možné, aby podle ust. § 4 zákona č. 183/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), byl v souladu s právním řádem České republiky povolen sklad hořlavín v bezprostřední blízkosti nemovitosti stěžovatelů. Stanovisko účastníka stavebního řízení poukazující na zjevná pochybení v závazných stanoviscích dotčených orgánů, nesmí být v právním státě opomenuto či bagatelizováno s odkazem na normu speciální, když obecná norma - správní řád jasně formuluje základní zásady činnosti správních orgánů. V napadeném rozsudku je městským soudem argumentováno, že námitka stěžovatelů, že správní orgány zanedbaly svou povinnost ověřit účinky budoucího užívání stavby, je nedůvodná a že tvrzení stěžovatelů ohledně skladové kapacity zamýšlené stavby je v příkrém rozporu s písemně deklarovaným tvrzením stavebníka, považuje městský soud, stejně jako správní orgány, za spekulaci. Stěžovatelé mají za to, že jejich ponižování tvrzením, že jimi reálně tvrzené skutečnosti jsou spekulací, je ostudné. Faktická kubatura skladu v bezprostřední blízkosti domku stěžovatelů činí více než 28.000 m³. Odečtením prostoru pro administrativní činnost a pro manipulaci s materiálem z prostého rozumu vyplývá, že v předmětné nemovitosti je skladovací kapacita na 15.000 t materiálu typu barev. Správní orgány i městský soud byly a jsou v pevné víře, že ve skladu bude skladováno maximálně 765 t materiálu. Tedy, že za nemalé peníze investora bude sklad využíván v rozsahu pouhých 5 % skladovací kapacity. Stěžovatelé jsou svědky pohybu desítek kamionů každý den najíždějících do skladu barviv a s tím související neútesné a kalamitní situace ohledně obslužnosti skladu. Stavebník v projektové dokumentaci deklaroval obslužnost v rozsahu jednoho kamionu a několika dodávkových automobilů. Správní orgány, které vydaly závazná stanoviska na podporu skladu hořlavín a přes upozornění stěžovatelů tvrdí, že nic nevidí. Případně provedou kontrolu, o které zaměstnanci skladu následně sdělí stěžovatelům, že o ní vedení skladu bylo předem informováno, a tudíž se nepracovalo. S ohledem na výše uvedené stěžovatelé navrhli, aby napadený rozsudek byl zrušen a věc byla vrácena městskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě podané kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnili

stěžovatelé v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Stěžovatelé především namítali, že stavební povolení bylo vydáno v rozporu s platným rozhodnutím o umístění stavby, protože není respektována vzdálenost zamýšlené stavby od jejich pozemku.

Podle ust. § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona přezkoumá stavební úřad podanou žádost o stavební povolení a připojené podklady z toho hlediska, zda stavbu lze podle nich provést, a ověří zejména, zda projektová dokumentace je zpracována v souladu s územně plánovací dokumentací, s podmínkami územního rozhodnutí nebo územního souhlasu.

Rozhodnutí o umístění stavby ze dne 26. 7. 2007, č. j. K/2778/07/Su/Bul, stanovilo podmínky pro umístění stavby. Mimo jiné v něm bylo uvedeno, že stavba „Distribuční centrum Jirny“ bude umístěna podle dokumentace ověřené v územním řízení a v souladu s jejím popisem (viz bod II. odst. 1). Dále bylo stanoveno, že tato stavba bude umístěna na pozemcích p. č. 813/1 a p. č. 815/1, na hranici s pozemkem p. č. 817/1 a ve vzdálenosti 5 m od pozemku p. č. 811/1, 5,15 m od pozemků p. č. 813/2, 814/2, 815/2, a 816/2 a ve vzdálenosti 12 m od pozemku přilehlé komunikace p. č. 1766/1. Podél hranic se sousedními pozemky, s výjimkou pozemku p. č. 817/1, budou zřízeny sadové úpravy a zeleň, kde bude umístěna požární nádrž a vsakovací objekt. V prostoru zpevněných a parkovacích ploch u vjezdu do areálu bude umístěna kalová jímka a ORL (viz bod II. odst. 2). Podle výkresu č. 1 s názvem „Přehledná situace“, který je součástí územního rozhodnutí, činí vzdálenost mezi hranou stavby a pozemkem p. č. 811/1 ve vlastnictví stěžovatelů, 5 m. Podle tohoto výkresu budou v prostoru mezi hranou předmětné stavby a pozemkem stěžovatelů umístěny retenční prostor - požární nádrž a vsakovací objekt.

Podle stavebního povolení ze dne 9. 11. 2007, č. j. K/8480/07/SU/Bul, jsou součástí stavby přípojky, požární nádrž, retenční nádrž, vsakovací studny, ORL, vybudování zpevněných manipulačních ploch v areálu, oplocení areálu, vjezd do areálu a chodník před areálem podél komunikace č. II/101. V podmínkách pro provedení stavby je mimo jiné uvedeno, že stavba bude provedena podle projektové dokumentace, kterou vypracovala S.O.K. stavební, s.r.o. a podle schváleného požárně bezpečnostního řešení stavby s tím, že případné změny stavby nesmí být provedeny bez předchozího povolení stavebního úřadu (viz bod II. odst. 1). Na výkresu „C. SITUACE – Projekt pro stavební povolení“, který byl ověřen ve stavebním řízení a je podkladem pro provedení stavby podle stavebního povolení, je v prostoru mezi hranou předmětné stavby a pozemkem stěžovatelů, který je široký 5 m, graficky vyznačena požární nádrž o objemu 75 m³ a retenční nádrž o objemu 40 m³.

Jak vyplývá z výše uvedených skutečností, mezi územním rozhodnutím a stavebním povolením neexistuje rozpor, pokud jde o odstup předmětné stavby a pozemku stěžovatelů a umístění podzemních nádrží, jak namítali stěžovatelé. V případě, že by stavebník porušil podmínky stanovené ve stavebním povolení, tato skutečnost by neměla za následek jeho nezákonnost. Tato námitka stěžovatelů je proto nedůvodná.

pokračování

Dále stěžovatelé namítali, že není možné, aby byl v souladu s právním řádem České republiky povolen sklad hořlavin v bezprostřední blízkosti jejich nemovitosti a poukázali na to, že skladová kapacita zamýšlené stavby je v příkrém rozporu s písemně deklarovaným tvrzením stavebníka.

V této souvislosti s touto stížní námitkou je třeba zdůraznit, že smysl a účel územního řízení je odlišný od smyslu a účelu stavebního řízení. V prvním případě se posuzuje stavební záměr z hlediska jeho zasazení do území a jeho uzpůsobení veřejným zájmům v území. Přitom se bere zřetel na stanoviska dotčených orgánů státní správy, řádně uplatněné námitky účastníků řízení a stanoví se podmínky pro uskutečnění záměru v území a požadavky na změnu záměru podle výsledků územního řízení. V případě stavebního řízení se však jedná již jen o posouzení, zda předložená dokumentace odpovídá výsledkům územního řízení a je v souladu s veřejnými zájmy hájenými dotčenými orgány státní správy (§ 111 odst. 1 a 2 stavebního zákona). Ve stavebním řízení se již neřeší umístění stavby v území, neboť toto již bylo vyřešeno v územním rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2008, č. j. 1 As 21/2008 - 81, www.nssoud.cz). „[M]ezi územním řízením a stavebním řízením, ačkoliv jejich výstupy představují řetězcí se správní akty, existuje z hlediska věcného bariéra striktně oddělující tato dvě řízení. Správní soudy se mohou při přezkumu stavebního povolení zabývat toliko těmi námitkami, které mají přímý vztah k předmětu stavebního řízení, a nemohou posuzovat zákonnost stavebního povolení z pohledu otázek, které se věcně neupínají k předmětu stavebního řízení“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 1 As 83/2011 - 565, www.nssoud.cz).

Ve stavebním řízení tedy není možné opětovně hodnotit např. dopady provozu povolené stavby na změnu života rodin v dané obci, zhoršení kvality životního prostředí, nebezpečí způsobené zvýšeným provozem na přilehlé komunikaci apod. Stavební úřad se ve stavebním řízení znovu nezabývá „podmínkami pro umístění navrhované stavby na pozemku, její výškou, tvarem střechy či odstupem od hranic sousedních pozemků“ (srov. Doležal, J. Mareček, J., Sedláčková, B. a kolektiv. *Nový stavební zákon v teorii a praxi a předpisy související s poznámkami*. Praha: Linde, 2006. s. 215).

Lze tedy konstatovat, že námitka stěžovatelů, v níž vyjadřují svůj nesouhlas s existencí a umístěním povolené stavby, nemá v řízení o povolení stavby místo, protože svým obsahem patří do územního řízení. Bylo-li pro předmětnou stavbu vydáno pravomocné rozhodnutí o umístění stavby, nelze již takto formulovanou námitku s ohledem na ust. § 114 odst. 2 stavebního zákona v řízení o povolení stavby zohlednit. Nejvyšší správní soud se proto touto námitkou rovněž nemůže zabývat.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou a podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti

účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatelé v řízení úspěch neměli a krajskému úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2013

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu